

Achter pagina.

De Britse musicaldanser Austyn Farrel werd een lockdown-ster met zijn hilarische playback-diva's. Sandra Heerma van Voss belde hem op.

Van 15.000 à 25.000 stappen per dag naar... nul. Van tv-opnames, tournees, afbeulsessies in de sportschool, afspraken met twaalf verschillende agenten en audities voor pop-acts, musicals en commercials naar... niks. Geen werk, geen inkomsten. Geen beweging.

Austyn Farrell (1992) is wat in het Engels een 'commercial dancer' genoemd wordt: multi-inzetbaar, knap, sterk, met een glimlach die de camera van ver weet te vangen. Op de middelbare school in Leicestershire was hij een fanatieke voetballer, raakte geblesseerd en verlegde daarna de koers; niet om balletdanser te worden, maar om „op tv te komen en de wereld rond te reizen”.

Wist hij veel. Zijn ouders (moeder wit, vader zwart, beiden fitness-instructeur) stonden pal achter hem, ook toen hij als tiener uit de kast kwam.

Als freelancer in Londen bouwde hij een behoorlijk succesvol bestaan op - al was het achteraf bezien ook monomaan. Hij werkte altijd.

„Als danser moet je een clean, perfect beeld van jezelf presenteren”, vertelt hij aan de telefoon. „Dus dat doe je. Op sociale media vergelijk je jezelf constant met anderen: o, hij heeft een nog mooiere *six-pack*, nog wittere tanden... Je persoonlijkheid doet er niet toe.”

Met de lockdown stortte dat kaartenhuis in elkaar. Overdag zat Farrell alleen thuis - zijn huisgenoot is kapper voor fotomodellen en kon gewoon blijven doorwerken. Er knapte iets. Die dichte theaters. Al zijn burens, zijn vrienden en fami-

'Massive' - tot zijn eigen stomme verbazing

FOKKE & SUKKE
ZITTEN HUN HELE STUDIETIJD AL BINNEN

lie opgesloten.

Hij had nog een paar pruiken liggen, leren leggings en schoenen met hoge hakken, en begon korte geplaybackte scènes uit favoriete films en tv-programma's te posten. *White Chicks*. *Titanic*. De heks uit *The Wizard of Oz*. De Kardashians.

Mensen vonden het grappig - het was precies wat ze nodig hadden. Hij gaf het gekmakend saaie thuisleven wat glans - wie praat er niet af en toe tegen de spiegel?

De aandacht groeide explosief toen hij met zijn acts de straat op ging - zijn eigen straat, waar nu nauwelijks verkeer is en hij dus minutenlang uit zijn dak kon gaan als Whitney, Mariah, Cher en Beyoncé. Zijn burens kwamen ervoor naar buiten.

Dolly Parton zag en zegende zijn '9 to 5'-filmpje, en zijn versie van 'Proud Mary' van Tina Turner haalde zelfs de BBC. Op Instagram en vooral TikTok is Farrell nu „*massive*” - tot zijn eigen stomme verbazing. Terwijl het allemaal verre van perfect is: zijn lijf is zachter en zwaarder geworden, zijn kostuums en attributen houdt hij bewust goedkoop, hij lacht en schiet soms uit zijn rol. Kennelijk werkt het - een van zijn agenten onderhandelt inmiddels met allerlei sponsors, er zijn tv-mensen die met hem willen praten.

Nu is het zaak om niet weer te véél te willen. Twee weken geleden kreeg hij opeens pijn aan zijn linkerbeen. Overbelast. De fysiotherapeut was streng: even geen hoge hakken meer, maar met gekoeld been op de bank. „Ik ben bang dat ik een beetje te veel van mezelf heb gevraagd”, zegt Farrell.

Maar totale rust, dat houdt hij niet vol. De filmpjes blijven komen: een douche-scène onder extatisch applaus („Ik tijdens mijn derde wereldtournee”), een scène uit *Clueless* waarin hij alle vier de rollen speelt. Sinds hij weet dat hij mensen gelukkiger maakt, is hij niet meer te stuiten.

Austyn Farrel is te vinden als @austyn_farrell, op Instagram en TikTok

WOORD

Is er iets om je voor te schamen, dan?

Schaamlippen is een ongepast woord. Sophie van der Stap vindt 'venuslippen' een mooi alternatief.

Als ik het woord schaamlippen op Google intoets, verwijzen de eerste drie links naar het hoe en wat van een schaamlipcorrectie. Geen wonder dat mijn liefdeslippen zo heten. Ook stuit ik op een voorstel uit 2017 van de seksuologe Goedele Liekens om dit woord voorgoed uit *Van Dale* te schrappen. Graag. Want, stelt zij terecht, jonge meiden die een nieuw woord als schaamlippen voorgeschoteld krijgen, nemen dit woord misschien wel te letterlijk: lippen waar je je voor hebt te schamen.

De taal en cultuur (inclusief opvattingen en identiteit) van een volk zijn sterk vervlochten. Het schijnt dat alleen Duitsers en Nederlanders zich te schamen hebben voor deze lippen. Maar is dit een terechte conclusie? Het woord schaamdelen is aan het Latijn ontleend ('pu-

denda') en werd gebruikt voor geslachtsdelen van beide seksen. Er is een verschil tussen het je onschuldig schamen voor je intiemste delen en het je daarvoor moeten schamen. Maar feit blijft dat je je van letterlijkheid iets aan kunt trekken en dus ook van 'schaam' in schaamlippen, te meer daar er geen schaamte is mee verhuist naar de aanduiding voor het mannelijk geslachtsdeel.

In hun *Etymologisch woordenboek* schrijven P.A.F. van Veen en Nicoline van der Sijs dat het woord 'schaamlippen' uit de achttiende eeuw komt en ook dat er toen ook nog wel van 'venushaar' werd gesproken. Ik weet niet of er ook, ooit, van 'venuslippen' werd gesproken, maar ik vind het een mooi en passend alternatief. Van der Sijs staat het me toe haar wat vragen te stellen en zij spreekt haar twijfels uit om

al te absolute conclusies te trekken uit de etymologie van een woord.

Van der Sijs verwijst naar het online historisch woordenboek. Daar tref ik het mooie 'heimelikhed' als een van de synoniemen voor schaamdeel. Aan het woord heimelikhed zelf wordt onder andere de omschrijving als „zijn, zonder ooggetuigen” toebedeeld. Ik denk dat niemand van ons helemaal gezien kan worden en dat daar dan ook onze eenzaamheid in schuilt. Onze existentiële eenzaamheid als metafoor voor onze andere, onzichtbare heimelikhed?

Onze intiemste lichaamsdelen zie ik liever aangeduid met het ouderwetse heimelikhed dan met het ouderwetse schaamdelen. En voor schaamlippen kan ik ook nog wel wat betere alternatieven verzinnen: venuslippen, liefdeslippen of, zoals Goedele Liekens oppert: trotslippen.

IKJE

Knot

Mijn moeder, zelf bijna 92, gaat vrijwel dagelijks even buurten bij haar vriendin van 101. Gisteren kwam zij ont-daan terug van haar bezoek. De vriendin, die haar lange haar altijd keurig opgestoken heeft, had het nu in een slordige knot. „Nu zie je toch wel dat ze oud is”, aldus mijn moeder. „Ze lijkt wel 110!”

Marianne Schoone

Lezers zijn de auteurs van deze rubriek. Een Ikje is een persoonlijke ervaring of anekdote in maximaal 120 woorden. Insturen via ik@nrc.nl

Schaamlip